

Silenci

Des de la finestra de l'habitació de l'hotel, tot semblava normal en aquella ciutat: els edificis, el jardí, les botigues, els cotxes aparcats..., però no hi havia gent. Ja eren les set del matí i cap moviment al carrer. Tot estava en silenci. Pel meu cap passava una i altra vegada el que havia passat feia ja quatre dies: un viatge de negocis, l'anunci del virus i l'aïllament total. Cap comunicació: la ràdio, la televisió i els telèfons sense senyal.

Encara hi havia beguda i menjar per molts dies, però aquell silenci es feia insuportable. Ja no podia més: "He de sortir, saber què està passant, contactar amb algú; però..., i si no era segur?" El cap em bullia, estava decidit, sortiria ja, no esperaria més.

A l'hotel, silenci. Als corredors, a les habitacions, a la recepció, al bar..., tot silenci i cap senyal de vida. Cap moviment, només silenci. Passaven les hores i jo continuava buscant gent, buscant algun senyal, alguna resposta.

Fora de l'hotel, tot era silenci també. Ningú al carrer, ni dins de les cases i botigues; ningú responia als meus crits. Potser havia sortit molt d'hora, però... On era la resta de gent? Tots havien desaparegut.

I, Així, a poc a poc, anaven passant els dies, recorrent carrers i ciutats, entrant en llocs, botigues, cases; fent i agafant tot el que volia. Sense saber com ni per què, em vaig convertir en l'últim home a la terra.